

han har havt, som har medført disse Indsnit i Gaaret. Først i 1889 fremkommer denne Paastand af Manden om, at han har været saaret, og som staar uden noget som helst Bevis andet end hans egen Paastand. Jeg tror altsaa nok, jeg tør sige, at den ærede Ordfører har været noget uheldig ved netop at fremdrage dette Eksempel paa, hvorledes man behandler saarede Krigere. Jeg ønsker endnu kun at tilføje, at det ærede Udvalg har som sædvanlig undladt at henvise til Finantsministeren Andragender, som ikke allerede have været hos Finantsministeren, og begrundet derpaa har det ærede Udvalg ikke henvist Andragenderne under Betænkningens Nr. 77 og 78. Begge disse Andragender have imidlertid været afsjorte af Finantsministeren i Mai 1889 og April 1889. Der er altsaa altsaa den samme Grund til at henvise dem til Finantsministeren som hele den øvrige Mængde, der er henvist. Foraa vidt det skal betragtes som en vis Ærkefjendelse for vedkommende Andragere, at de blive henviste til Finantsministeren, synes det mig noget ubilligt, at disse to ikke nyde den samme Ære som de andre. Jeg kan ikke Andet end takke den ærede Ordfører for, at han allerede lige overfor Thinget har gjort Rede ikke blot for Grundene til, at Udvalget ikke har henvist til Finantsministeren Andragendet under Betænkningens Nr. 80, men tillige fremsat Grundene for, at Finantsministeren ikke kan opfylde det. Jeg behøver altsaa ikke at opholde mig særlig ved dette Andragende.

Ordføreren (Bust): Hvis jeg ikke tager feil, have vi en Grundlovsparagraf, der siger, at Andragender ikke kunne indbringes i Thinget uden gennem en Rigsdagsmand, og denne Grundlovsbestemmelse paa dette Omraade har naturligvis Noget at betyde. Jeg skulde minde de ærede Medlemmer om, at naar de paatage sig at indbringe Andragender, saa paatage de sig ogsaa en vis moralsk Forpligtelse for, hvad det er for Andragender, de indbringe, og jeg tillader mig her som Ordfører i disse Dage at sige til de ærede Medlemmer: Se Dem for, inden De indbringe Andragender. Thi overfor den ærede Ministers Kritik af dette Andragende maa det dog indrømmes, at Finantsudvalget og dets Ordfører kunne virkelig ikke dømme efter Andet end de Dokumenter, der foreligge, og her foreligge Dokumenter, som enten maa være en Misforstaaelse, eller det maa være Usandhed, ellers begriber jeg det ikke. Manden forklarer i Andragendet, at han paa et bestemt Sted, nemlig Landsbyen Krup i Sønder-

jylland, er bleven omringet af 15 Tybftere, har slaaet sig igennem og faaet en Kugle i det høire Laar, som trængte ind i Venet, og som efter ca. 13 Ugers Forløb tilligemed Benplinter af Laarvenet blev udfaaeren. Dette forklarer Manden, men saa kan Finantsudvalget virkelig ikke dømme efter Andet, end hvad der foreligger. Nu kommer den ærede Minister med den Paastand, at dette med Gaaret er blevet opfundet mange Aar efter (Stemmer: Det maa have været en anden Mand). Nei, det er ganske rigtig, det Referat, Ministeren gav, passede ganske godt med denne Mand. Dette Andragende er indbragt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valokreds (Tauber), og jeg maa for mit personlige Vedkommende sige, at det er jo meget kjædeligt, hvis denne Mand's Andragende skulde være fuldstændig urigtigt, men hvis det skulde bekræfte sig, at det er rigtig, saa haaber jeg, at den ærede Finantsminister vil indrømme, at vi have havt Grund til at øve den Kritik, vi have øvet, og at navnlig Finantsudvalget, naar det ser, hvorledes disse Sager behandles, kan have Grund til at mene, at Invalidelægen er temmelig haard. Han afgiver Skjøn og Erklæringer, som efter vor Opfattelse ikke ere i Overensstemmelse med § 5 i Loven af 1ste Marts 1889. Jeg siger derfor for mit Vedkommende, at ærede Medlemmer maa vide, at det at indbringe et Andragende er Noget, som de ikke kunne gaa til fuldstændig uden Kritik, men man maa vide, hvad det er for Folk, man faaer det fra, men den ærede Finantsminister maa indrømme mig, at jeg kan ikke dømme efter Andet end efter de Dokumenter, der foreligge for mig, og det Samme gælder Finantsudvalget. Derfor har jeg omtalt det første Andragende, fordi jeg syntes, at det var saa godt et Bevis, men skulde det vise sig at indeholde Usandhed, vilde jeg meget beklage det. Selv om det imidlertid skulde været Tilfælde med dette Andragende, fastholder jeg, at den Fortolkning, der er gjort gjældende af Invalidelægen i den sidste Tid, er i høi Grad i Strid med de Tanker, vi havde, da vi lavede Tillæget til Invalideloven. Vi gik ud fra, at de, der vare blevne saarede i Tjenesten, vilde her efter saa godt som uden Undtagelse faae Invalideunderstøttelse, og at de, der vare sendte syge hjem fra Tjenesten, medens de havde været friske og raske, da de bleve indkaldte som Soldater, vilde ogsaa faae Invalideunderstøttelse. Denne humane Opfattelse have vi ment skulde gjøre sig gjældende, det var i alt Fald dette Things Flertals Mening, og jeg vilde ønske, at den ærede Minister kunde